

Tid. 1890—91, Tillæg B., Sp. 775, jfr. et noget lignende Tilfælde i Rigsd.-Tid. 1866—67, B., Sp. 881).

Ud fra dette Standpunkt kan heller ikke nærværende Udvalg tage Hensyn til — hvad der antydes i Landstingsudvalgets Betænkning —, at Ansøgerne i Nar fortrinnsvis „ikke høre til de i økonomisk Henseende bedrestillede Samfundsklasser“, hvorfor det formodes, at de søge Indfødsret for at opnaa Alderdomsunderstøttelse. For saa vidt et saadant Ønske udtales i enkelte Ansøgninger, bør Folketinget efter sit gamle Standpunkt tage lige saa lidt Hensyn dertil, som det hidtil har brudt sig om, at adskillige Ansøgninger i tidligere Nar have været begrundede ved Ønsket om gennem Indfødsretten at nyde godt af et adeligt Frøkenklosters Understøttelser. Landets Lov maa i saa Henseende stille Samfundets Stedbørn lige med „de i økonomisk Henseende velstillede Samfundsklasser“.

Kun for saa vidt Indenrigsministeren, inden Rigsdagen sluttes, godtgør ved Erklæringer, som maatte blive afæfede vedkommende Kommunalbestyrelser, at nogen af ovennævnte af Landstinget udstemte atten Andragere er saaledes stillet, at det maa „anses for sandsynligt, at han i en nær Fremtid vil falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde“ (jfr. Rigsd.-Tid. 1889—90, Tillæg B., Sp. 292), — kun i dette Tilfælde vilde Udvalgets Flertal kunne tilraade Folketinget at slutte sig til Landstinget og udelukke vedkommende fra Indfødsrets Meddelelse paa dette Lovforslag. Den Indrømmelse, som er gjort lige over for Landstinget 1889—90, er stor, da den Mulighed lader sig tænke, at saaledes nogen, som i mange Nar hæderlig havde tjent sit Brød her, betalt sine Skatter uden at have mindste Indfyldelse paa deres Anvendelse, slidt sig op i ærligt Arbejde, i alle Henseender betragtet Danmark som sit ny Fædreland, og paa den anden Side mistet enhver Forbindelse og Støtte i det gamle, men som saa omsider uforlyldt var sunket ned i Fattigdom, Nød og Glendighed, — at en saadan gammel, udsidt Arbejder kunde blive gjort hjemløs i sin Alderdom. Naar ikke des mindre nærværende Udvalgs

Flertal ikke nu vil tage hin Indrømmelse tilbage, er Grunden, at den ny Alderdomsforsørgelseslov i Almindelighed vil gøre det muligt for vedkommende Kommunalbestyrelse at redde en saadan Mand ved at anbefale ham til Indfødsret, selv om den tidligere maatte have vist sig mindre villig dertil, maasse paa Grund af det i en stor Kommune ofte manglende Kendskab til Ansøgerens Hæderlighed og Værdighed.

I denne Forbindelse skal Udvalgets Flertal udtale sin Anerkendelse af, at Indenrigsministeren i Bemærkningerne til Lovforslaget ved Nr. 61, 66, 217 og 327 har Grund af de øvrige om vedkommende oplyste Omstændigheder, ikke burde komme i Betragtning og udelukke dem fra Indfødsret, hvorimod Landstinget — ved at udstemme disse fire efter 2den Behandling — har erklæret sig uenig med Ministeren. Tinget har dog ved 3dje Behandling ladet sig omtemme med Hensyn til Nr. 217 og atter optaget ham paa Lovforslaget.

Ud Landstinget er endvidere optaget paa Lovforslaget en ny Person (Løfstrøm), fordi han ligefrem var alemt ved Fremfættelsen, og udeladt en (Ponssbach), fordi han var død.

Da Udvalgets Flertal skønner, at de af Landstinget udstemte atten Ansøgere ej alene ere lige saa værdige til at faa Indfødsret som mange af de øvrige, hvorom ingen Uenighed er kommen for Dagen, ja vel endog saa tør anses værdigere end en enkelt af disse sidste, — da Udvalget ikke finder tilstrækkelig Grund til ved nærværende Lovforslags Behandling at ændre Rigsdagens altid fulgte og efterhaanden mere og mere fæstnede Sædvaner ved Indfødsrets Meddelelse, — og da det, selv om det kunde blive villigt dertil, i alt Fald ikke være med til nu at tilføje de atten paa det oprindelige Lovforslag allerede opførte Personer den Krænkelse, at udelukke dem, efter at de i god Tro have ansøgt med Haab om at blive behandlede lige saa human som mange Hundrede i en meget lang Arrække (en Krænkelse, der af vedkommende maatte føles omtrent som Virkningen af en Undtagelseslov eller en ny Lov med tilbagevirkende Kraft), — saa tilraader Udvalgets